

[Johs. Clausen.]

gaaet af Ballonen. Det voldsomme Bulder fra Kampaarene er der ikke noget af.

Men Løven skal altsaa ophæves. Demokratiets Sejr over Reaktion og Bagstræb skal proklameres, Løfferne skal indfries. Majoriteten ved Hjælp af et Lodtrækningsmandat skal præsenteres for Vælgerne i sin Magtvælde. Skæbnen har villet det saa, at netop denne første Vælgerpræsentation viser de politiske Magtforhold her i Landet i en skarp Fagforeningsbelysning. Man tager ikke fejl i, og det bliver antagelig heller ikke bestridt fra nogen Side, at med den nye Knopskydning, som Ministeriet undergik efter sidste Valg, er Fagforeningernes Repræsentation og Styrke inden for Erhvervslivet, inden for vort Samfund, ret fremtrædende, og her gaar man saa straks til at ophæve denne Lov, hvorved man jo i Virkeligheden skyder den enkeltes Ret til Arbejde og Erhverv til Side for Organisationsmagten.

Det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup), som talte paa Det radikale Parti's Vegne, bekræftede min Antagelse, at Det radikale Parti næppe har det godt i denne Sag. Det radikale Parti har gennem Aarene i begge Ting erkendt, at den enkeltes Ret paa ingen Maade maatte tilsidesættes, den skulde sikres; men Partiets Ordførere har samtidig hævdet Gang paa Gang, at det var saa svært at lovgive paa dette Omraade, saa uhyre svært. Naar man ser Forhandlingerne igennem, ser man, at de Aarene igennem ofte har brugt netop det bestemte Ord, at det er saadan et „ømtaaligt“ Omraade at lovgive paa, og Konklusionen af deres Tale har gerne været den, at de har foreslaaet, at Sagen blev behandlet i en Kommission. Nu er Forholdet jo det, at vi netop er inde i, om jeg saa maa sige, Kommissionernes Tid. Der kunde det ganske sikkert være glimrende for Det radikale Parti, om det holdt sig til det, som i hvert Fald 3—4 af dets Ordførere igennem Aarene har anset for at være det bedste, det solideste og sikreste: at faa denne Sag henvist til en Kommission. Og netop under Hensyn til den Stilling, som Regeringen som Helhed indtager til Kommissioner, var der sikkert noget for det ærede 4de Medlem for 4de Kreds at gøre her. Man har altsaa fra radikal Side erkendt, at her var et Omraade, hvor det var berettiget og rimeligt at sikre den enkeltes personlige Frihed og Arbejdsvilkaar over for Organisationsmagten, men man har stadig ikke kunnet finde Vej frem. Man vil altsaa ikke nu foreslaa en Kommission, og man vil vel sagtens heller ikke

— saadan maatte jeg forstaa det ærede 4de Medlem for 4de Kreds — gaa med til Ændringer i det foreliggende Lovforslag.

For mig er der ingen Tvivl om, at det vil være nedbrydende for alt sundt Demokrati, hvis Tal-Majestæten nu her i Kraft af een Stemme over Halvdelen søger at berøve Folket dets grundlovmæssige Rettigheder. Af Grundlovens § 81 fremgaar det tydeligt og klart, at det i Virkeligheden er det, der vil ske. § 81 i Grundloven er en Paragraf, som er gaaet igen lige fra Grundloven af 1849. Det er altsaa en Bestemmelse, der har dyb og gammel Rod i Befolkningen, og jeg er ogsaa ganske sikker paa, at selv i 1937 er de fleste enige om, at en Mand ikke maa forhindre en anden Mand eller Kvinde i frit at arbejde, frit at udøve sit Erhverv. Gør en Mand det, bør han straffes derfor. Det er der ingen Unighed om, og derfor er der heller ingen, som gennem disse mange Aar har protesteret mod Grundlovens § 81. Men jeg spørger: Skal en saadan Fremgangsmaade da være lovlig, naar den udøves af f. Eks. 5 eller 20 Mand, som har dannet en Organisation, naar de 5 eller de 20 Mand praktisk talt gør nøjagtigt det samme, som vi alle sammen er enige om, at den enkelte Mand bør straffes for? Ønsker man, at Skade og Boykotning af en Organisation ikke skal drage Straf og Skadeserstatning efter sig? Det er i Virkeligheden ikke ubegrundet at stille disse Spørgsmaal i Øjeblikket; under de lange Forhandlinger er der nemlig ingen Udtalelse fremsat om, hvor den enkelte kan faa sin Ret sikret, naar Erhvervs- og Arbejdsfrihedsloven er ophævet. Man henviser, som den højtærede Minister gjorde for et Øjeblik siden, til den almindelige Straffelov o. s. v.; og det ærede 4de Medlem for 4de Kreds henviste til Voldgiftsdomstolen. Men denne sidste har jo intet som helst med den enkelte at gøre. Voldgiftsdomstolen er en Institution, som har til Opgave at udjævne Uoverensstemmelser mellem de forskellige Fagorganisationer og har slet ikke Indflydelse over for den enkelte.

Men hvis man nu endelig vil hævde dette: Vi behøver ikke denne Lov — en saadan Udtalelse er ogsaa fremkommet her i Dag —, vi har Sikkerhed nok foruden, og det havde vi ogsaa, før vi i 1929 fik Løven, saa spørger jeg: Hvorfor da den voldsomme Storm imod Løven, naar Retten paa samme Maade er sikret i vor øvrige Lovgivning? Det, man her vil sikre sig, er i Virkeligheden, at Organisationsmagten skal have Ret til at holde arbejdsvillige Mennesker ude fra Adgang til Arbejde, og det samme gælder